

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 461/2538

อัยการเชียงใหม่ โจทก์ โจทก์ร่วม โจทก์ นาย วสันต์ ยามะสัก กับพวก โจทก์ นาย ปรีชา อังคปรีชาเศรษฐ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1336, ป.อ. มาตรา 358, ป.อ. มาตรา 359, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยเป็นผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินเกิดเหตุย่อมมีสิทธิรื้อถอนทรัพย์สินของโจทก์ร่วมที่นำเข้ามาไว้ในที่ดินของจำเลยโดยไม่มีสิทธิตามกฎหมายอันเป็นการขัดขวางการใช้สิทธิของจำเลยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1336 เมื่อจำเลยใช้สิทธิของเจ้าของทรัพย์สินตามสมควรแก่พฤติการณ์จำเลยไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 358

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2533 เวลากลางวัน จำเลยทั้งสองกับพวกอีกคนหนึ่งซึ่งยังไม่ได้ตัวมาฟ้อง ได้ร่วมกันใช้รถแทรกเตอร์ 1 คัน ไถทำลายต้นมันแกวอายุประมาณ 3 เดือนให้ผลแล้วของนายวสันต์ ยามะสัก นายสี ยาวุฒิ นายสมพงษ์ ปาวันนายชาญณรงค์ เสนหล้า และนายสมศักดิ์ กาวินจันทร์ผู้เสียหาย ซึ่งเป็นเกษตรกรมีอาชีพทำไร่มันแกวโดยต้นมันแกวดังกล่าวปลูกอยู่ในเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 8 ไร่ ทำให้ผู้เสียหายทั้งห้าได้รับความเสียหาย คิดเป็นเงินจำนวน 62,000 บาท จำเลยทั้งสองกับพวกยังได้ร่วมกันใช้รถแทรกเตอร์ดังกล่าว ไถทำลายบ้านพัก 3 หลัง เสาร์วูปูน 122 ต้น ลวดหนามล้อมรั้ว 120 ขดของผู้เสียหายทั้งห้าที่สร้างขึ้นไว้เพื่อดูแลรักษาต้นมันแกวดังกล่าวคิดเป็นค่าเสียหายจำนวน 36,900 บาท ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 358, 359, 33, 83 ริมของกลางจำเลย ทั้ง สอง ให้การ ปฏิเสธระหว่างพิจารณานายวสันต์ ยามะสัก นายสี ยาวุฒินายสมศักดิ์ กาวินจันทร์ นายสมพงษ์ ปาวัน และนายชาญณรงค์ เสนหล้า ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 359(4) ให้จำคุก 6 เดือน และ ปรับ 10,000 บาท พิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดีประกอบกับไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 เคยต้องโทษจำคุกมาก่อน เห็นสมควรให้โอกาสจำเลยที่ 1 ได้กลับตัวเป็นพลเมืองดีต่อไป โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี โดยกำหนดเงื่อนไขคุมประพฤติจำเลยที่ 1 โดยให้รายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก 2 เดือนเป็นเวลา 1 ปี ห้ามจำเลยที่ 1 เข้าเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินของโจทก์ร่วมทั้งห้า อันจะนำไปสู่การกระทำความผิดในลักษณะเดียวกับคดีนี้ อีกบริบของกลาง ให้ยกฟ้องโจทก์ สำหรับจำเลยที่ 2 จำเลย ที่ 1 อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 ด้วย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นโจทก์ โจทก์ร่วม ทั้ง ห้า ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นฟังได้ว่าตามวันเวลาที่เกิดเหตุตามฟ้อง โจทก์ร่วมทั้งห้าปลูกกระต๊อบ 3 หลังราคาหลังละ 2,000-3,000 บาท ล้อมรั้วลวดหนามและเป็นเจ้าของต้นมันแกวในที่ดินเกิดเหตุ จำเลยที่ 1 ได้ใช้รถแทรกเตอร์ไถที่ดินเป็นเหตุให้ต้นมันแกว กระต๊อบ และรั้วหนามได้รับความเสียหาย พยานหลักฐานจำเลยที่ 1 จึงมีน้ำหนักและเหตุผลดีกว่าพยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งห้า ฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ที่มีสิทธิครอบครองที่ดินเกิดเหตุ จำเลยที่ 1 จึงมีสิทธิที่จะใช้สอยและติดตามเอาคืนที่ดิน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 จำเลยที่ 1 เบิกความว่า ที่ดิน น.ส. 3 ก.

เลขที่ 669 และ 701 รวม 2 แปลงมีเนื้อที่รวม 110 ไร่ ตามเอกสารหมาย ล.10 และ ล.11 เมื่อจำเลยที่ 1 ได้มาแล้วได้นำที่ดินดังกล่าวดำเนินการจัดสรรเพื่อขายในลักษณะสวนเกษตร โดยเจ้าของที่ดินเดิมแบ่งที่ดินออกเป็นแปลงย่อยไว้แล้วตามเอกสารหมาย ล.12 และหลังจากจำเลยที่ 1 ได้รับโอนที่ดินทั้งสองแปลงมาแล้ว ก็ได้นำที่ดินดังกล่าวให้ผู้อื่นเช่าโดยมีนายมนัสเป็นผู้ดูแลจำเลยที่ 1 ให้นายกิจ นายเดชาและนายเจริญเป็นผู้เช่าที่ดินที่เกิดเหตุโดยมีข้อตกลงว่าผู้เช่าที่ดินที่เกิดเหตุจะต้องออกไปจากที่ดินภายในเดือนสิงหาคม 2533 วันที่ 26 สิงหาคม 2533 จำเลยที่ 1 ได้ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอสนทราย เกี่ยวกับรายละเอียดดังกล่าวเพื่อจะคัดร่ายงานประจำวันข้อความที่แจ้งนั้นไปให้กำนันผู้ใหญ่บ้านและเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองทราบว่ามีจำเลยที่ 1 จำเป็นต้องใช้ที่ดินดังกล่าว ปรากฏตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีเอกสารหมาย ล.13 หลังจากนั้นจำเลยที่ 1 ได้แจ้งนายจำรัสเข้าไปดำเนินการไถปรับที่ดินที่เกิดเหตุโดยมีค่าจ้าง 15,000 บาท เมื่อดำเนินการไถตั้งแต่วันที่ 26 สิงหาคม 2533 จนถึง 6 กันยายน 2533 ผู้รับจ้างได้ดำเนินการไถที่ดินทั้งหมดเว้นไว้เฉพาะเนื้อที่ที่มีการปลูกมันแกวจำนวนประมาณ 4 ไร่ ซึ่งให้รอไว้ก่อนเพื่อหาตัวเจ้าของผู้ปลูกมันแกวรายละเอียดการจ้างเหมา ปรากฏตามเอกสารหมาย ล.14 และ ล.15 ต่อมาวันที่ 11 กันยายน 2533 นายมนัสโทรศัพท์ไปบอกจำเลยที่ 1 ว่ามีผู้มาปักเสารั้วและปลูกกระต๊อบจำนวน 3 หลัง และขึ้นโครงไม้รวกเล็ก ๆ บริเวณที่เกิดเหตุ จำเลยที่ 1 จึงตามกำนันผู้ใหญ่บ้านที่เกิดเหตุมาดำเนินการปิดป้ายประกาศที่เสารั้วแจ้งให้ผู้ทำรั้วและปลูกกระต๊อบมาแสดงตัวที่บ้านจำเลย ที่ 2 ซึ่งเป็นกำนันมีฉะนั้นจะดำเนินการทันที ปรากฏตามภาพถ่ายป้ายที่ติดอยู่ในที่ดินหมายเลข ล.16 หลังจากนั้นจำเลยที่ 1 กลับมาดูที่เกิดเหตุพร้อมกับพันตำรวจโทสุนทร ศรีทอง ในวันที่ 18 กันยายน 2533 จำเลยที่ 1 แจ้งต่อพันตำรวจโทสุนทรว่า จำเลยที่ 1 ไม่อาจดำเนินการใด ๆ ในที่ดินเกิดเหตุได้เนื่องจากไม่ทราบว่าผู้ปลูกกระต๊อบและล้อมรั้วไว้เป็นผู้ใด พันตำรวจโทสุนทรบอกจำเลยที่ 1 ว่าที่ดินเป็นของจำเลยที่ 1 อยู่แล้ว จำเลยที่ 1 ย่อมดำเนินการใด ๆ ได้ต่อมาในวันที่ 19 กันยายน 2533 ซึ่งครบกำหนดตามประกาศที่จำเลยที่ 1 ติดไว้ก็ยังไม่มียุคคลใดแสดงตัวเป็นเจ้าของ จำเลยที่ 1 จึงให้ผู้ขับรถแทรกเตอร์ของกลางไถที่ดินที่เกิดเหตุ ค่าเบิกความของจำเลยที่ 1 มีเอกสารประกอบและมีจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นกำนันท้องที่และนายมนัสผู้ดูแลที่ดินของจำเลยที่ 1 เบิกความสนับสนุนจึงน่าจะเชื่อว่าเป็นจริงตามนั้น ศาลฎีกาเห็นว่า รูปคดีฟังได้ว่าการกระทำของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวเป็นการใช้สิทธิใช้สอยติดตามและเอาคืนในฐานะของเจ้าของทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 โดยจำเลยที่ 1 รื้อถอนทรัพย์สินของโจทก์ รวมทั้งห้าที่ได้นำเข้ามาไว้ในที่ดินของจำเลยที่ 1 โดยไม่มีสิทธิตามกฎหมายอันเป็นการขัดขวางการใช้ทรัพย์สินของจำเลย การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นการใช้สิทธิของเจ้าของทรัพย์สินตามสมควรแก่พฤติการณ์ การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงไม่เป็นความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินดังที่โจทก์ฟ้องที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาให้ยกฟ้องจำเลยที่ 1 นั้น ศาลฎีกาเห็นด้วยในผล ฎีกาโจทก์และโจทก์รวมทั้งห้าฟังไม่ขึ้นแต่ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน ตามศาลชั้นต้นในส่วนที่ให้รับของกลางนั้น เมื่อฟังว่าการกระทำของจำเลยทั้งสองไม่เป็นความผิดตามฟ้องแล้ว ของกลางจึงไม่ใช่ทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิดไม่อาจริบได้ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขเสียให้ถูกต้อง"พิพากษาแก้เป็นว่าไม่รับของกลาง นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2

องค์คณะ

มีพาศน์ โปตระนันท์ · สมปอง เสนเนียม · ธวัชชัย พิทักษ์พล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/461/2538>